

Arcàngel Sant Miquel

La primera tarda de diumenge d'octubre és calorosa. El sol es torna cansat de tant insistir. De tant en tant segueixes les gentades cap a la fira amb un posat esportiu de caminar entre rengs de tractors de rodes enormes, maquinària, grues, i tota llei de sulfatadores de les quals ja no coneixes el funcionament. Vols conèixer una fira que marca el pols econòmic de la terra on vius. Hi esperes veure nervi, joventut, alegria. I tot t'apareix fatigat.

La fira agrícola de Sant Miquel –arcàngel flamíger que vetlla per una fira antiga, quieta i venerable– et porta el record de les fotografies dels pares, en blanc i negre, quan la fira era l'única distracció per a una pagesia de postguerra, diguem-ne esperançada.

La fira era, llavors, fotografies de pagesos que confiaven en el seu futur. O així t'ho imaginaves, de petit, estranyat amb les normes dels grans, que no comprenies. Segueixes el senyal groc, voltant i girant per camins i carreteres, que et duu fins a un pàrquing polesegós, rere uns grans plàtans afeixugats de set i un canal que voreja la ciutat. Suburbi. Cases velles, granges abandonades. Pols, rengleres de cotxes, llum daurada.

A dins del recinte –feia anys que no hi anaves– tot t'és estrany, revés, desconegut. Veus que les paradetes

de cervesa San Miquel són les que generen més atenció: els vasos escumosos que beuen un senyors ben vestits. A fora hi ha xiringuitos amb les estovalles llistades de vermell i de blanc, i les lletges cadires de plàstic blanc. Es fa estrany el diumenge. Mires la gent als ulls. Hi veus els pagesos de poble –homes grans somrients–; sents parlar mentre el fil

musical aboca una música anodina, sense ànima ni ritme.

El palau de vidre és pleníssim: la calor torna irrespirable la passejada.

Retornes sense ni poder fer una mica de broma sobre les hostesses, que t'han passat desapercebudes. Només en la secció de venda d'automòbils veus una parella que mira un automòbil nou, amb el goig que fan els cotxes per estrenar. Se'l miren de lluny, amb ulls brillants.

En surts estranyat, veloç. En passar per la ciutat amb el cotxe, la llum es va apagant per l'avinguda de Prat de la Riba. A totes les parades d'autobusos hi veus un home o una dona badallant. Badalls entre dos foscants. El sol, pesadament, es pon.

**SEGUEIXES LES GENTADES
CAP A LA FIRA AMB UN POSAT
ESPORTIU DE CAMINAR ENTRE
RENGS DE TRACTORS**

LEONARD DELSHAMS